

De Drietand

Hallo beste "Neptuners", als je deze Drietand in handen krijgt komt het nieuwe duikseizoen weer stilaan dichterbij. En hopelijk zit het weer een beetje mee, zodat we van onze favoriete sport onder een stralende zon kunnen genieten. Op het moment dat ik dit blad samenstel is het in elk geval nog even anders ; regen en wind zijn voorlopig nog steeds ons deel.

In deze uitgave zal je uiteraard onze vaste items terugvinden, met o.a. de algemene aankondigingen en een herinnering voor het medisch onderzoek, want blijkbaar zijn nog steeds een aantal leden niet in orde met de medische keuring. Maak hiervan alstublieft zo snel mogelijk werk.

Verder ook de uitnodiging en de info voor het komende Neptune - feestweekend in de Ardennen. Het is de bedoeling zoveel mogelijk deelnemers ter plaatse te krijgen, immers, dit moet ook voor een stukje onze kas spijzen. Deelnemen is dus de boodschap!

Zoals jullie misschien al weten wordt een klein gedeelte van je lidgeld teruggestort door de Mutualiteit (wel te verstaan enkel geldig voor leden van sportclubs, waaronder dus ook onze vereniging valt).

Hiervoor dien je een formulier af te halen en te laten afstempelen en invullen. Afhankelijk van de Mutualiteit wordt ongeveer 15€ teruggestort. In deze Drietand kan je dan ook deze formulieren voor zowel de christelijke als de socialistische mutualiteit terugvinden.

Uiteraard mag het stukje mariene biologie ook niet ontbreken, vandaag behandelen we Amblyeleotris steinitzi (Nederlandse naam steinotz gobie). Een prachtig dier die er wel heel speciale leefgewoonten op nahoud...

Ook Jev V.V. deed zijn duit in het zakje en doet ene oproep aan de kandidaat 2* duikers om werk te maken van ene verdere opleiding.

Het vervolg van barotrauma's of "mechanische ongevallen" hadden jullie ook nog te goed waarin we vandaag longoverdruk iets dieper behandelen. Weet dat dit nog altijd één van de meest ernstige duikongevallen is die je kan voorkrijgen!

Zo, hiermee is mijn bijdrage alweer geleverd.

En zoals steeds, als je het doet hier of elders...

Doe het veilig!

WIJ VERNAMEN HET OVERLIJDEN VAN :

FRANCOIS VANDENSAVEL

OUD 2* MONITOR VAN M.D.C. NEPTUNE

LANGS DEZE WEG WILLEN WIJ ONS WELGEMEEND MEDELEVEN BETUIGEN AAN DE GANSE FAMILIE

BAROTRAUMA'S OF "MECHANISCHE" ONGEVALLLEN (vervolg)

Eén van de zwaarste en gevaarlijkste barotrauma's is ongetwijfeld een longoverdruk, het is immers de voornaamste doodsoorzaak bij duikongevallen.

De oorzaak is meestal ongecontroleerd stijgen, dit wil zeggen sneller stijgen dan de voorgeschreven stijgsnelheid van 10 meter per minuut en daarbij niet of onvoldoende uitademen (een drukverschil van 0,1 à 0,15 bar of 1 tot 1,5 meter kan reeds voldoende zijn!). Soms kan het ook voorkomen dat uitademen gewoon onmogelijk wordt, bv door spasme van de stemspleet door paniek, maar ook acute ontsteking van de slijmvliezen t.g.v. astma, bronchitis, zware verkoudheid, enz...

We kunnen longoverdruk in vier categorieën indelen, zijnde longbeschadiging, luchtembolie, pneumothorax en mediastinaal emfyseem.

De symptomen treden vrijwel onmiddellijk op na het oplopen van een overdruk net voor of tijdens het aan de oppervlakte komen.

Dit kan zijn een pijnlijke en moeilijke ademhaling, bloed opspuwen, bewusteloosheid, gezwellen nek, shock, en in het ergste geval de dood! Er kunnen zich ook ene combinatie van verschillende symptomen voordoen.

Er wordt dan ook absoluut afgeraden te duiken met aandoeningen van de longen of de luchtwegen! Steeds gecontroleerd stijgen met de trimvest en de laatste tien meter sterk afremmen (het drukverschil is immers de laatste tien meter het grootst!)

De laatste meters steeds constant uitademen. Het is erg belangrijk dat er adequaat wordt gereageerd om het slachtoffer een maximale kans op herstel te geven. Het slachtoffer dient zo snel mogelijk naar een reanimatiecentrum te worden overgebracht, in afwachting van hulp 100% normobare zuurstof toedienen (GEEN aspirine geven!)

Indien bij bewustzijn in een comfortabele V houding plaatsen, indien niet bij bewustzijn het slachtoffer in een stabiele zijligging leggen met het hoofd lager dan de benen.

Hoe ernstig het letsel is zal hoofdzakelijk afhangen van de hoeveelheid lucht die in de longen was en de snelheid waaraan zonder uitblazen werd gestegen. Ook dit zeer ernstig duikongeval is een gevolg van de wet van Boyle en Mariotte,

De lucht die gevangen zit in de longen zal bij het stijgen door de afnemende druk uitzetten. Op een bepaald moment zal de "overdruk" dermate groot zijn dat een beschadiging van de long alveolen optreedt, of zelfs een klaplong het gevolg kan zijn.

In het laatste geval is dit over het algemeen duidelijk merkbaar wanneer het slachtoffer op de rug op het droge ligt, zal de borstkas asymmetrisch bewegen omdat slechts één long zich nog kan vullen met lucht (in de veronderstelling wel te verstaan dat slechts één long beschadigd is).

Zoals eerder gezegd zijn er vier soorten “polmonaire” barotrauma’s, of baotrauma’s ten gevolge van longoverdruk:

1. Longbeschadiging.

De oorzaak hiervan is een longoverdruk met als gevolg scheurtjes in de longalveolen en de daarrond liggende bloedvaten.

Indien de letsels van ernstige aard zijn kan dit de dood tot gevolg hebben, het bloed in de longblaasjes belemmert immers de opname van zuurstof waardoor het slachtoffer stikt.

2. Luchtembolie.

Dit is het meest voorkomende gevolg van longoverdruk, en ook de meest gevreesde verwikkeling! De symptomen lijken zeer erg op decompressieziekte wat een correcte behandeling vaak bemoeilijkt. Kleine luchtbelletjes worden via de bloedbaan opgenomen en het kan enige tijd duren alvorens de symptomen zich manifesteren (soms pas na meer dan 10 min.). De luchtbelletjes gaan meestal via de carotisslagader (halsslagader) naar de hersenen en is dus hetzelfde mechanisme als bij een deco-ongeval. Door verstopping van de bloedvaten krijgen de achterliggende weefsels geen zuurstof meer met alle gevolgen van dien, zelfs acute hartstilstand is niet uitgesloten!

3. Pneumothorax.

Ten gevolge van de overdruk doet zich een scheur voor in de longwand, hierdoor stroomt lucht tussen het longvlies en het borstbeen. Hierdoor verschrompeld de long en is zuurstofopname dus onmogelijk geworden. In vele gevallen zal de ingeklapte long (die er dus bijhangt als een leeggelopen ballon) mogelijk op de hartspier drukken wat de zaken nog verergerd en de bloedsomloop wordt verstoord, niet zelden met shock als gevolg. Bij dergelijke letsels zal de borstkas ook “asymmetrisch” bewegen.

4. Mediastinaal emfyseem.

Dit type longoverdruk komt veel minder frequent voor, door overdruk kunnen luchtbellens zich verplaatsen langs de buitenkant van de luchtpijptakken en via de ruimte waar het hart zich bevindt. In dit gebied tussen beide longen kan de lucht zich ophopen en kunnen de groter wordende luchtbellens via deze weg opstijgen naar de streek van het sleutelbeen en de nek. Dit brengt een stekende pijn teweeg achter het borstbeen en ook een rauwe stem kan een symptoom zijn van dit fenomeen. De lucht zal zich uiteindelijk verzamelen in de nek waar zich een verdikking zal vormen, indien je hierop duwt zal het aanvoelen alsof je op een vast in elkaar geknepen sneeuwbal drukt en een “krispend” geluid laten horen.

Al deze symptomen vragen onmiddellijk ingrijpen en het slachtoffer hoogdringend laten opnemen om professionele hulp te krijgen!

Pinksterweeke nd met Neptune te Louette Saint- Pierre

13 mei 2016

Alhoewel het weerbericht geen te schitterende vooruitzichten gaf, was op vrijdag het weer tijdens onze heenrit best te pruimen : Ietwat fris, maar met de zon present in een hemel uit een schilderij van Magritte. En ook de rit naar Louette verliep zonder Bussels filleleed, want via de oude weg Leuven – Ehezee en dan met de snelweg vanaf Namen. We waren er zelfs nog wat te vroeg om te helpen bij het klaarmaken van de bedden, zodat we nog even tijd hadden om te wandelen.

Omtrent half zes viel Neptune en zijn gevolg geleidelijk aan binnen. Ze waren met 36 in totaal. Na het uitladen en in gebruik nemen van de kamers, was het al meteen tijd om in de salon met open haard te verzamelen voor het aperitief en de bijhorende hapjes, bereid door chef-kok Filip en Waldy (vriend van Filip uit de kookcursus) samen met hun assistente(s/n). De reuzengarnaal met rouille werd zeer gesmaakt, al moest je ze zelf nog wel uit hun jasje helpen, maar maar ook hun hapjes met banaan en ansjovis vonden gretig aftrek. Het was zo gezellig dat een bezorgde Filip enige moeite had om de bende tijdig aan tafel te krijgen, want zijn eerste schotel was onmogelijk lang warm te houden : Een

'Spinaziestoempje met zachtgekookt eitje' (en dat mocht er géén hard worden!). Héél lekker! Verder kregen we nog 'Bouletten met bloempatatten en selder', gevolgd door een nagerecht dat luisterde naar de naam 'Perestroyka'. Om ter lekkerst! En moesten we tussendoor al eens even wachten, de conversatie en de uitgelezen wijntjes maakten het wachten zeer draaglijk!

14 mei 2016 – De roep van de Semois!

Ontbijt om 9 uur met verse broodjes en – naast allerlei ander ochtendlekkers – een onvolprezen Ardense ham, gesmaakt door bijna (?) iedereen. Om kwart over tien vertrok Neptune om zijn gevolg het jaarlijkse ritueel ter verering van de Semois te laten voltrekken. Is het nu door koudwatervrees, ondiepwatervrees, waterranonkelvrees of een combinatie van de drie, maar feit is dat (O schande!) slechts 3 zwemmers het Semoiszwemmen aan durfden. De namen van deze onversaagden : Pieter, Matthias en Filip (Vlammers). Kanovaarders bleken er meer te zijn : twee Jeffen (Van Rooy en De Reyck), Tom en Sophie, Philippe (Putzeys), Waldi en tenslotte uw reporter, Harry. De vooruitgang staat echter niet stil

want een apart groepje Neptuners legde zich toe op een nieuwe discipline : het “segwayen (?)”, iets wat echter (O dubbele schande!) helemaal niets meer met water te maken heeft. Voor wie er nog nooit iets van gehoord of gezien heeft : De “segway” is een plankje, waaronder 2 dwars geplaatste wielen. Je gaat er dus dwars op staan en door de evenwichtswonderen van de computertechnologie kantelt het toch niet om, zelfs al sta je stil. Leun je iets voorover dan begin je te rijden en kan je zowat de snelheid van een fietser bereiken. Al dan niet is er een houvast voorzien voor de handen, zoals bij een step. Hebben zich daaraan gewaagd : Patrick, Werner en Christiane, Hugo en René. Enkel de laatste heeft naar ik heb horen vertellen hierbij ontdekt dat de grond toch harder is dan het water van de Semois.

Zelf dacht ik van uit mijn kano met een “actioncam” het gezwoeg van de zwemmers te vereeuwigen op film, maar de zuignap die het spul op de kano moest bevestigen wou haar werk niet doen. Dus dacht ik slechts af en toe een bijzondere episode te filmen, maar dat wou ook al niet lukken, omdat de kano zich, door de stevige kopwind, dan steeds naar de oever toe keerde en dreigde vast te lopen. Dan maar de rits van mijn tropenduikpakje een stukje onder mijn kin geopend, zodat ik de zuignap door de ontstane spleet naar binnen kon steken. Natuurlijk kon ik dan niet meer zien of de camera goed gericht was. Resultaat : een vettige vingerafdruk midden in beeld, een tijdje een horizon die 45° helt en nog een lange periode met enkel mijn kin in beeld, afgetekend tegen alweer een Magritte-hemel. De zon die aanvankelijk verscholen zat achter een

hoge mistlaag had zich inderdaad ondertussen aangemeld. Toch was het uitzicht op de Semois niet zo feestelijk fleurig als vorige jaren. Geen enkel, maar dan ook geen énkelt waterranonkelbloempje heb ik gezien! Enkel hier en daar was een plukje “wier” (WATERRANONKEL dus) op te merken. Eigenlijk miste ik dat prachtige zicht! Ik denk dus dat de zwemmers er niet al te veel problemen mee hebben gehad. Voor de kanovaarders betekenen ze geen al te grote hindernis. Philippe was de enige die zich had vastgevangen, maar dan op op een grintbank en naar ik meen op ongeveer dezelfde plek waar hij vorig jaar, als zwemmer, door de ondiepte en de plantengroei, een stukje te voet moest. Slechts kort voor de aankomst in Alle-sur-Semois heb ik 2 zwemmers voorbijgestoken. Nummer 3 niet gezien! Mathias had zijn palmen vergeten, zo vernam ik later. Die zijn ze gaan halen om dan een heel stuk na de anderen toch nog te vertrekken.

Alle sporters wachtte bij aankomst een picknick met stokbrood, kaas en/of paté, bier of frisdrank. Het weer was er niet naar (Véél te warm, vergeleken met vroegere heroïsche tijden!) maar tóch miste ik een beetje de traditionele “warme wijn”(!?) van vroeger.

Terug in Louette werd er van 6 tot 7 nog aan denksport gedaan : Tom had immers een quiz opgesteld. Om 7 uur werd er geapérítiefd met Cava, Apérítief Maison, Kir Royal en hapjes : bloedworst met appel en gebakken St.-Jacobsvrucht (Mijn favoriet!), 'bevroren water' en Chanklich (Libanese fetasalade – en eigenlijk óók mijn favoriet). Net voor het eten ontving

Pieter een spiksplinternieuwe wisselbeker, voorzien van ons eigen clubembleem, voor zijn overwinning in het Semois-zwemmen. De oude beker, vorig jaar gewonnen door Jef (Van Rooy), verdween op een uiterst mysterieuze wijze. Er deden toen speculaties de ronde, dat we hem het volgende jaar zouden moeten zoeken, maar hij was anno 2016 nog steeds zoek. Dus had Patrick voor Jef, als troost, een kleinere versie van de wisselbeker - met zijn naam erop! - en zulke trofee zal ook komende jaren telkens gegeven worden aan degene die de wisselbeker moet doorgeven. In zijn speech opperde Patrick dat er zich mogelijk “een mol” onder ons zou bevinden, want ook in de keuken had gisteren een geheimzinnig sujet het vuur onder de bouletten hoger gedraaid in plaats van lager. Hij vreesde dat die mogelijk de auto-zoektocht van volgend jaar zou kunnen pogen te saboteren. Het avondmaal was weer super : 'Slaatje uit het Zuid-Westen', 'Pompoensoep', 'Vol au vent van bosduif' en – de kroon op het werk - 'Dessert van Jacqueline en Frieda' (Stel u echter gerust, ze vormden geen onderdeel van het gerecht, bedoeld werd dat ze het dessert zouden maken naar hun recept !!!). Jaqueline kon er echter niet bij zijn, gekweld door rugproblemen (Beterschap gewenst, Jaqueline!) zodat Maria voor haar heeft ingesprongen. Na het eten werd de quiz verdergezet. Maria denkt dat die gewonnen werd door Hugo, Frieda en Sofie, maar bij mij had de wijn al wat te veel uitwerking, denk ik, dus sorry als het fout mocht zijn. Quiz is eigenlijk niet écht mijn ding!

15 mei 2016 – De mooie

ogen van Sedan

Na een copieus ontbijt (Met verse broodjes!) vertrok Neptune voor een zoektocht per auto, die van Patrick de mysterieuze naam “**De schat van het kasteel**” had meegekregen. Voor wie niet erg thuis is in zoektochten – zoals uw verslaggever – was de zoektocht vorig jaar een regelrechte verschrikking (Herlees het verslag maar!). In zijn voorwoord tot de “Beste Schattenjagers” gaf Patrick mee dat er geen strikvrage waren en dat er nadien geen (gevreesde) biecht bij hem zou zijn, om foto's in de juiste volgorde te plaatsen. Oef !!! Enkel zijn raadgeving om in geval van twijfel rechtdoor te rijden riep bij mij toch even wat vragen op. In films eindigt hardnekkig rechtdoor rijden immers meestal in een ondiepe vijver of erger nog, in een ravijn! Maar Patrick had ditmaal echt alles goed doordacht, zelfs een mogelijke maar onverwachte wegversperring had hij tóch nog voorzien en er een omleiding voor opgegeven! Puik werk, Patrick! Het ene kleine foutje, in Bohan, zullen we dus zeker met de 'mantel der liefde' toedekken (We moesten de ACHTERnaam zoeken van een in 1741 – net voor de bouw van de kerk – overleden pastoor wiens VOORnaam Jacques was. De man heette NICOLAS Jacques!).

Overigens, het was een leuke opdracht om op de steen bezijden de kerk, waarop huwende koppeltjes aan elkaar vastgebonden werden, deze traditie eer aan te doen door er de origineelst mogelijke foto te maken.

De hele zoektocht beschrijven zou dit artikel te lang maken en de post zou voor de drietand een hoger tarief kunnen eisen

wegens overgewicht. Daarom beperk ik me slechts tot een paar hoogtepunten, zoals de plek waar we voor de picknick uitkwamen : Het bijzonder imposante “kasteel” – zeg maar “burcht” - van Sedan. Daar is dat van Bouillon echt klein spul bij! Je kon er (Zeer interessant, wat mij betreft!) een indrukwekkend rijtje lokale biertjes degusteren.

Uiteraard dienden we in het kasteel een heleboel taken te vervullen, maar het bezoek was óók zeer interessant. Vele groepen poppen gaven een realistisch beeld van hoe de bewoners er vroegen geleefd hebben. Er was ook een ruim museumgedeelte, waar we het antwoord op de vraag : “Van wie zijn deze ogen?” dachten te kunnen vinden. Op het uitgesneden fragment van een schilderij dachten we de mooie ogen *van een dame* te identificeren. Ons groepje, Jef (Van Rooy), Maria en ik, vond na lang zoeken dat ze *een man* toebehoorden : **Turenne, Grand Maréchal des camps et armées du roi** . Omdat het doek ietwat te hoog hing om de ogen goed in detail te kunnen bekijken hebben we er een foto van genomen en, mits uitvergroten en studie van de barstjes in de verf, de eigenaar kunnen identificeren als de gezochte persoon.

Op de terugweg naar Louette dienden we aan een als gebouw vermomde bunker, uit W.O. II, die duidelijk onder allerlei soorten vuurkracht had geleden, uit te vissen of “B d W” (???) hier gepasseerd was en of we een “taalmerkwaardigheid” (???) konden vinden, een woord dat juist of verkeerd zou zijn. Hoe we ook zochten – We dachten dat het om graffiti of een in een boom gekerfd hartje zou gaan! – er was

niets te vinden. Bleek later dat met “B d W” Bart De Wever bedoeld werd, die op een bord met Franstalige uitleg, over wat er ter plaatse was gebeurd, mogelijk het woord Antwerpen zou hebben laten plaatsen in plaats van Anvers.

In Bison bezochten we het “Kunstencentrum” met een prachtige tentoonstelling van Ardense schilders. We zochten er de artiestennaam van een schilder. Op een kunstboek, te koop aan de kassa, stond de naam Albert de Villeroux, maar de man schilderde onder de naam Albert Belge, zo vertrouwde de dame aan de kassa ons toe. Ze had dit aan geen enkele van de andere zoektochtdeelnemers verteld, dus hiermee zouden we dus zeker scoren! We waren ondertussen de laatste groep geworden die nog onderweg was en moesten ons reppen om tijdig in Louette te arriveren. Daar was er nog een laatste zoekopdracht – iets waar het woord “passerelle” een rol in speelde – het fijne weet ik er niet van. Afgeleid als ik was door een frisse Leffe, heb ik het maar aan Jef overgelaten om de schat te zoeken en ei zo na had hij hem zowaar te pakken! Hij zocht onder het brugje over de beek aan de molen, maar het was Matthias die aan de andere kant de onder de brug gekleefde sleutel aantrof. Pech! Maar dat geeft niet, we beleefden een leuke dag, dat is wat telt. Philippe had die avond weer allerlei lekkers bereid, maar mijn tekst overschrijdt nu al de limiet, dus ga ik noodgedwongen maar kortaf besluiten met te vermelden dat we 's anderendaags nog onze klassieke wandeling deden. Was je er dit jaar niet bij, dan heb je echt wat gemist!

Amblyeleotris steinitzi (ste

Van deze familie zijn er tot op heden 1875

soorten bekend, verspreid over alle wereldzeeën en er komen er nog steeds nieuwe bij.

Zij leven op de meest uiteenlopende biotopen zoals bodems met zand of slip en tussen losliggende stenen. Enkele soorten hebben zich op de riffen en koralen gevestigd terwijl anderen eerder het open water leven en op plankton jagen.

De meeste soorten echter leven van schaaldieren en verplaatsen zich over relatief kleine afstanden, zoals ook deze *Amblyeleotris steinitzi*. En wat hem helemaal bijzonder maakt is zijn samenleven met twee pistoolgarnalen (die echter jammer genoeg op bijgevoegde foto niet te zien zijn...).

Je kan deze leefgemeenschap zeker een "symiose" noemen (wat dus betekent dat beide partijen voordeel halen uit het samenlevingsverband).

De garnalen zorgen voor het onderhoud van de leefbuis (een gang in de bodem...), terwijl de grondel waakt over hun veiligheid.

De garnalen hebben immers een zeer slecht zicht en houden steeds met één van de lange voelsprietten contact met de grondel. Bij het minste gevaar zal hij een signaal geven en verdwijnt het trio vliegensvlug in de veilige gang. Na enige tijd komt de grondel voorzichtig poolshoogte nemen en indien de omgeving veilig wordt bevonden gaan de werkzaamheden, zijnde het open houden van het hol.

Bijna alle soorten zetten hun eieren af onder stenen of bij het begin van hun gegraven hol. Het legsel wordt met veel overtuiging bewaakt. De grondel leeft alleen met de twee pistoolgarnalen en wanneer een andere soortgenoot zich te kortbij wil vestigen zal de ander opschuiven en een volledige nieuwe gang graven. Andersom, tijdens de paartijd zal een mannetje en een vrouwtje hun nieuwe woonst net korter bij elkaar brengen. Eens de eieren uitgekomen zijn zullen de jongen nog een tijd met het plankton worden meegevoerd tot zij uiteindelijk een vaste stek vinden

M.D.C. NEPTUNE - ARDENNENWEEKEND

TIJDENS HET PINKSTERWEEKEND

VAN VRIJDAG 13 MEI T.E.M. MAANDAG 16 MEI

KOSTPRIJS : 140 €

**(VERBLIJF, ETEN EN ACTIVITEITEN INBEGREPEN
DRANKEN AAN ZEER DEMOCRATISCHE PRIJZEN)**

**MET ZOALS ALTIJD : PHILIPPE ACHTER HET FORNUIS, DUS KWALITEIT
GEGARANDEERD!!**

Inschrijven kan bij Maria of Patrick